

Arbejdernes internationale kampdag - 125 år

Arbejdernes internationale kampdag blev stiftet i 1889. I 125 år har vi på denne dag fejret vores sammenhold og solidaritet, hvor vi i fællesskab skaber en god ramme for den enkeltes liv. Vi har fejret vores fælles kamp for ordenlige arbejdsforhold, en rimelig løn og samfund, hvor det er godt at leve.

Fagbevægelsen har stadig sin berettigelse

Fagbevægelsen har kæmpet og kæmper for mange konkrete ting og hjælper mange medlemmer, der er kommet i klemme eller i nød, men fagbevægelsen - eller snarere hele arbejderbevægelsens overordnede mål er, at mennesker skal have et ordentligt liv. Det lyder måske højtideligt, men det er derfor vi er her, og lidt højtideligt kan man da godt tillade sig at være 1. maj.

Fagbevægelsen blev netop dannet på grund af manglende respekt for mennesker - på grund af udnyttelse og udbytning af mennesker. Fagbevægelsen blev dannet, da bønder blev til arbejdere fra midten af 1800-tallet, og da industrien for alvor voksede frem i begyndelsen af 1900-tallet. Lad mig lige gentage - Det vi arbejder for er, at mennesker skal have mulighed for at leve et ordentligt liv. Ser man på verden, er der langt igen, men i Danmark er vi nået ret langt, og vi skal helst ikke sætte det hele over styr - men det er vi desværre godt i gang med.

Den danske model

Og så er der den danske model, der bygger på, at vi skal have mange medlemmer i fagbevægelsen - en høj organisationsprocent, og overenskomster på alle områder - en høj overenskomstdækning.

Det unikke ved denne model er frivilligheden - ingen lovgivning. Det hele er baseret på parternes aftaler og selvregulering. Det er en vigtig del af vores succes, som blev grundlagt den 5. september 1899, da *De samvirkende Fagforbund* (nu LO) og Dansk Arbejdsgiverforening indgik forlig.

Forliget betød, at lønmodtagerne anerkendte arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet og dermed den private ejendomsret, og at lønmodtagerne fik ret til at organisere sig og indgå kollektive aftaler om løn- og ansættelsesvilkår.

Det blev den desværre sidste år, hvor Finansministeriet inden overenskomstforhandlingerne annoncerede, at skolereformen skulle finansieres ved ændringer i lærernes overenskomst. Det endte med lockout, og med at regeringen greb ind i konflikten - og lærere over hele landet er i disse måneder ved at implementere skolereformen - modløst og modvilligt.

Mange elever og familier blev påvirket af lockouten, og det er selvfølgelig "træls", men alt bøvlet i forbindelse med en faglig konflikt må ikke føre til, at vi fraskriver os muligheden for at føre arbejdskamp, at vi smider den danske model på lossepladsen.

Det er her vigtigt at holde sig for øje, at anvendelsen af kampskridt på arbejdsmarkedet aldrig har været et mål i sig selv. Tværtimod. Tanken er, at risikoen for arbejdskamp skal lægge pres på begge parter, så de gør deres yderste for at finde løsninger. Det gjorde kommunerne ikke.

Sidste år var det lærere der stod for skud, men hvem bliver de næste? Regeringens vækstplan forudsætter, at der frem til 2020 skal findes 12 milliarder kroner ved interne effektiviseringer i den offentlige sektor - blandt andet ved et øget fokus på arbejdstidsregler og på arbejdsforhold i den offentlige sektor. Der er noget i vente ved de næste overenskomstforhandlinger i 2015, og det er ikke noget godt. Til den tid bliver det dem, der holder den offentlige velfærd kørende, når vi andre sover, når vi holder weekend, og når vi tager på helligdagsferie, der vil stå for skud. Til den tid er det SOSU'erne, brandmændene, serviceassistenterne, politiet, den kollektive trafik og

alle de andre faggrupper, der holder den offentlige sektor gående - 24 timer i døgnet, 365 dage om året, som står til at få det glatte lag.

Eksemplerne står desværre i kø - dagpengereform, kontanthjælpsreform og afskaffelse af efterlønnen har betydet, at en meget stor gruppe mennesker har en meget lille eller slet ikke nogen indtægt.

Hvad angår dagpengene, kan vi nu se de chokerende konsekvenser af, at halverer den periode, man kan få dagpenge og fordoblingen af genoptjeningsperioden. Omkring 34.000 mennesker har mistet deres levegrundlag og der kommer hele tiden flere til. Det er blevet kaldt en social katastrofe, og det er ikke nogen overdrivelse.

Og hvad nytter det samfundet og den enkelte at få mennesker ud af dagpengesystemet, hvis de bare skal have kontanthjælp i stedet for - ingenting. Og kontanthjælpssystemet fungerer i øvrigt heller ikke. Der er administrativt kaos, og mange vender hjem fra socialforvaltningen med et nyt stempel som selvforsørgende, selvom de ikke har en krone.

Det er ikke underligt at utrygheden bredte sig i befolkningen, fordi balancen mellem fleksibilitet og sikkerhed er forrykket grundlæggende og drastisk.

Det har været den helt forkerte politik, gennemført på det helt forkerte tidspunkt, og tiltroen til, at borgerne tager sig sammen, hvis de er truet på levebrødet har vist sig at være en myte - selvfølgelig, fordi arbejdsløshed ikke skyldes dovenskab, men mangel på jobs.

Når jeg ser et rødt flag smælde - nu hænger det lidt slapt

Det er en af arbejderbevægelsens sange, men det er som om, det ikke smælder så meget lige i øjeblikket. Det hænger lidt slapt. Og der er højst et år til næste folketingsvalg. Det er ikke længe til at få det røde flag til at smælde igen.

Der er vel ingen, der benægter, at vi skal have styr på økonomien. Det er ikke ligegyldigt, hvordan økonomien forvaltes, men vi må ikke tabe det overordnede mål af syne - et Danmark, vi kan være bekendt, et Danmark, hvor vi i fællesskabet skaber en god ramme for den enkeltes liv, og hvor vi behandler både gamle og nye borgere med respekt og værdighed.

Jeg bliver nødt til at sige det, når det nu er 1. maj. Klassekampen er ikke slut. Klassekampen, forstået som et udtryk for ulighed, dybtgående interessemodsætninger og sociale konflikter, er præcis lige så aktuelt som altid. Den går ud på, at alle har ret til deres eget gode liv, og at vi i fællesskab sikrer, at alle har mulighed for at få det.

Måske er det der, vi skal starte, når vi skal have det røde flag til at smælde igen. Vi har muligheden, for vi er trods alt på vej ud af krisen, og vi har klaret os bedre end de fleste andre lande.

Vi skal behandle borgeren med respekt og værdig. Den hurtigt voksende ulighed i samfundet skal stoppes. Der skal skiftes fokus fra egoisme og grådighed til solidaritet og fællesskab. Den kan gøre sit til, at vi igen kan være stolte af at være danskere.

Jeg vil gerne sige politikerne har altid et valg, spørgsmålet er hvor ligger prioriteringen. Desværre ser vi, at det er økonomien, der styrer valget og ikke ideologien.

God kamp og rigtig god 1. maj til os alle